

SKADOR PÅ BETONGVÄGAR

UPPKOMNA GENOM SALTBEHANDLING

VINTERTID

FÖR ATT MOTVERKA den isbildning, som vintertid kan uppstå på vägar och gator och som kan vara ytterst besvärande för trafiken, har man brukat sprida ämnen, som med vatten eller is bilda lösningar med låg smältpunkt, vanligen bergsalt eller kalciumklorid.

Om vägbanan består av cementbetong, angrips denna av saltet. Det har sålunda visat sig, både i Sverige och i utlandet, att saltet åstadkommit skador på betongbeläggningar.

Såsom ett exempel på skador av denna art kan nämnas, att betongvägen vid Lingham på vägen Linköping—Norrköping under vintern 1940—41 hade fått vissa ytskador, som av allt att döma uppstått på grund av, att man under vintern spritt ut kalciumkloridbehandlat grus på vägbanan. Skadorna bestod av rikligt förekommande ytavflagningar (fig. 1 och 2). Stenmaterialet i de avflagnade flisorna syntes bestå av enbart fint material, vilket anrikats i ytan, när betongvägen utfördes. Särskilt talrika voro skadorna på den inre delen av vägbanan i kurvorna. Troligtvis beror detta på, att salthaltigt vatten samlats där och hindrats från att rinna av vägen genom upplagade snövallar.

Liknande avflagningar ha iakttagits på flera håll i utlandet. Omfattande redogörelser härför ha framför allt publicerats i Förenta Staterna. Någon detaljerad skildring av skadornas beskaffenhet finnes dock icke i tillgängliga publikationer.



Fig. 1. Ytavflagnings på betongvägen vid Lingham.

Fig. 1. The surface has scaled off. Concrete road at Lingham.